

Diversificar per sobreviure

És urgent i inajornable treballar en un pla de diversificació real de l'economia, en lloc d'aplicar solucions conjunturals com les que ha promogut el govern de Toni Martí fins ara

JOAN-MARC MIRALLES | ACTUALITZADA EL 18/05/2016 23:30

En els darrers cinc anys el govern de DA ha insistit en la seva voluntat d'obertura i de diversificació de l'economia andorrana. Fa unes setmanes ja escrivia en aquesta columna que l'obertura via la inversió estrangera, segons les mateixes -poques- dades que donava el mateix govern demòcrata, tenia un pes gairebé residual en el conjunt de la nostra economia. Ara bé, què hi ha de la diversificació?

La concentració de l'economia andorrana en uns pocs sectors tradicionals sempre s'ha vist com un risc major pel futur del país. L'any 2006, quatre grans sectors dominaven clarament l'economia del país. Entre ells, el sector de la construcció representava a Andorra el 15% dels assalariats cotitzant a la CASS. Al cap de 10 anys, el pes d'aquest sector ha baixat a la meitat, fins al 7,5% dels assalariats i en canvi, els 3 altres grans sectors tradicionals - comerç minorista, hoteleria i finances- que representaven un 42% dels assalariats i de la massa salarial al 2006, segueixen tenint gairebé el mateix pes dins de l'economia andorrana.

Si bé molts dels treballadors de la construcció han anat deixant el país a mesura que perdien la feina, el pes d'aquest sector s'ha repartit bàsicament en un creixement de l'administració que ha passat del 8 al 12% dels assalariats, i dels serveis empresarials i immobiliaris que han passat del 9 al 12%. No sembla doncs pas que de 10 anys ençà, i especialment en els darrers 5 anys sota la direcció de DA, s'hagi avançat massa en una diversificació econòmica, sinó que seguim concentrats ara ja no en 4 sinó en 3 sectors tradicionals.

És veritat que el pes relatiu de cadascun d'ells no és exactament el mateix que en el passat. Durant el darrer lustre demòcrata, el sector financer ha pogut mantenir o pujar salaris, guanyant pes sobre un comerç i una hoteleria que s'han hagut de reestructurar, baixant salaris i aprimant plantilles per mantenir la competitivitat. Així doncs, seguim en un risc estructural important per la nostra economia. Què passaria si un altre sector dels tradicionals patís un cop com el que va patir la construcció a partir del 2007? La marxa d'un

nombre important de treballadors posaria en fallida el nostre sistema de seguretat social i fins i tot l'administració de l'Estat, per la davallada de cotitzacions que això comportaria i que provocaria la insostenibilitat del sistema sanitari i de pensions. D'altra banda, sembla del tot inviable l'absorció d'aquests assalariats per part de cap altre sector, i en especial per part de l'administració.

És urgent i inajornable treballar en un pla de diversificació real de l'economia, en lloc d'aplicar solucions conjunturals com les que ha promogut el govern de Toni Martí fins ara. Això ha de passar, sí o sí, per mesures d'incentivació de l'emprenedoria, la innovació i sobretot l'obertura cap al mercat extern. Ja deia en el meu article sobre la inversió estrangera que sense una ampliació del mercat accessible des d'Andorra, com la que ens pot aportar l'acord d'associació amb Europa i l'accés al mercat únic, no podem pretendre atraure inversió estrangera significativa. De la mateixa manera no podem pretendre diversificar-nos si no ampliem l'horitzó de les nostres empreses i dels nostres empresaris, mirant cap a fora, però sempre pensant amb el país.